

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

El Milianu s'ha ofegat en un MARCH... de m... isèria

Any I - Núm. 21

Barcelona, 10 de novembre de 1931

Preu: 20 cèntims

D. Emiliano Iglesias Ambrosio

Ha fallecido políticamente
(En su lugar descansan)

Su afligida esposa, D.ª Comunidad Radical, su tía la Carabina de Ambrosio, hermanos, padres y primos (muchos primos), la razón social March y otras razones difíciles de especificar, agradecerán a todos cuantos conocieran sus brillantes cualidades y le vieron venir que le dediquen un laico recuerdo y acompañen el rizado cadáver a su última morada, cementerio del Este o del otro (Cañet).

Los Excms. ciudadanos Lerroux y Guerra del Río se han servido conceder indulgencias ateas incendiarias en forma no acostumbrada.

El duelo se da por desconfiado

Ojo con los rateros

Els que, gràcies a Déu ens deixen

En les pasades inundacions de mesquita laica ha mort ennegat el que en vida política fou el pundonorós i honrat, tan honrat que fumia fàstic, Milianu Iglesias Ambrosio: imagnieu-vos com ens ha colpit la desaparició d'aquest cavaller de l'ideal, que amb la seva cavalleria indústria havia sabut captar-se quelcom més que les simpaties de tothom.

D'origen humil, per bé que indeterminat, assolí a força de sacrifici col·lectius una envejable fortuna particular, molt particular, però que era com si fos

de tothom, ja que tenia les mans obertes i foradades cap endins.

Pobre cadàver! Darrerament s'havia lliurat a tasques de marqueria, treball delicat i que vol bons dits, i això l'ha mort.

Ha passat d'aquesta vida com havia viscut: transitant beneficiant, com diuen els clericals.

Conseqüent ateu, no ha rebut el viàtic, que, per cert, havia repartit en temps de la seva gloriosa labor municipal.

Al govern civil, on matà una estoneta el dia de la proclamació de la República, el recorden adhuc les estoretes dels peus.

Rebi el bigotut cadàver l'expressió més grandiosa del nostre condol.

EL PROXIM MITING CAVERNÍCOLA

“¡No contents amb atacar l'església, els impius ja combaten l'Iglesias!”

Altre cop el Bosc (teatre del) servirà de punt d'aplec als elements reaccionaris. I no n'hi ha per menys. Podem assegurar que la violència del miting que es prepara serà superior a la que hem vist fins ara: perquè si fins a present els atacs dels sectaris es limitaren a les ordes religioses i a l'Església, des dels fets recents la persecució es pluralitza: ja no és l'Església: és també l'Iglesias.

A l'hora de sortida de missa de nou del vinent diumenge, adreçaran la paraula als cavernícoles que vulguin escoltar-los:

a) El senyor Farrasco i Corniguer, diputat, conseller, secretari cotoner i altres càrrecs onerosos i catastròfics.

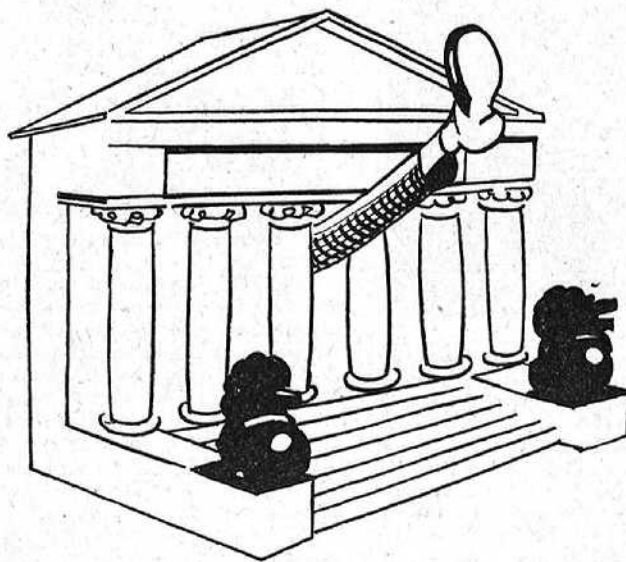
b) El jovincel abrandat F. Thió i Rodés (a) La pantera dels frares.

c) Don Lluís Nové i Jonell, home de missa i calderilla; membre del consell directiu del «Partit d'Acció Catalana Republicana adscrit al Partit Catalana Republicà». (Un partit amb un nom tan llarg i ple de soldadures, és natural que balli una mica.)

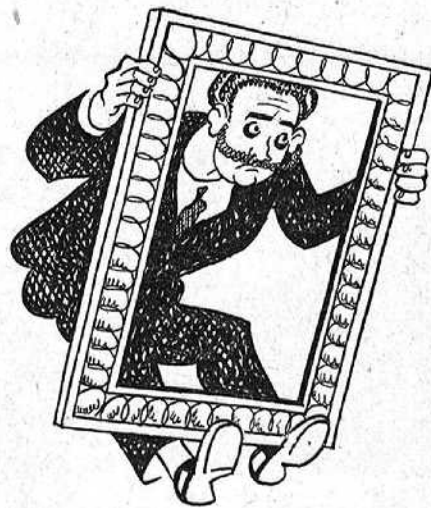
En primer lloc hom protestarà de l'atemptat als drets irrenunciables de l'Iglesias. Aquest extrem anirà a càrrec (un càrrec més, pobre senyor! ens el mataran!) de D. Farrasco.

El jove Thió tocarà el tema del diner de Sant Pere o de Sant Marc, altrament dit el diner de l'Iglesias.

L'acabat senyor Nové i Jonell, en nom propi i del seu partit, censurarà l'actitud poc valenta del ministre i president del P. C. R., Lluís Nicolau d'Oliver, el qual no va tenir prou pit per a defensar la llibertat de l'Iglesias.

—Ha vist! L'Emiliano amb un «march»!
—Quin quadro!

Notes de Societat

Un dia d'aquests serà de retorn a Barcelona el jove matrimoni Cambó-Ventosa, que des del 14 d'abril eren a París, on havien passat la lluna de mel.

Llur mària política la senyora Lliga Regionalista, ens ha confiat, tota cofoia, que sembla que aviat tindrem novetat. Que sigui l'enhorabona!

UN ALTRE DIA HISTORIC

L'Emiliano declara sense embuts que el Parlament és incompatible amb ell

Nerviositat al Congrés

Madrid, 6. — La nerviositat, com diu el títol, era gran aquesta tarda al Congrés. El senyor March s'havia queixat a diverses persones que les informacions de la Comissió de Responsabilitats li arribaven escasses i defectuoses, i amb aquest motiu, cap allà a les sis ha tingut una agafada amb el senyor Emiliano Iglesias Ambrosio, cap dels serveis tècnics.

Durant llarga estona s'han sentit els crits, protestes, per una banda, d'honradesa, i per l'altra crits de «Quien paga manda». Una multitud de diputats desvagats s'ha agrupat al volt dels interlocutors, i el senyor Besteiro, vetllant per l'ordre interior, s'ha vist obligat a trameure-li una secció d'uirers d'assalt que han dissolt els badocs. Els ànims han continuat, però, excitadíssims, i al «buffet» s'ha fet un gran consum de tilla.

El senyor Samblancat, però, deia que ell encara es sentia poc excitat, i ha demanat cafè amb mitja de baix.

Es convoca sessió secreta

Encara no havia acabat la discussió que, com si s'haguessin posat d'acord, el senyor March i el senyor Iglesias es dirigiren al despatx del President.

Don Joan March es tirà als peus del senyor Besteiro.

—Senyor president—li digué—protegeixi'm. M'estan expoliant. Jo prou em prodigo, però sembla una sangnia, i si dura no podrà durar. Per favor, convoqui sessió secreta per a tractar de l'assumpte. Protegeixi'm, senyor President, com diu el senyor Segarra al doctor Aiguader.

El senyor Besteiro s'hi resistia per les modificacions que caldria fer a la Cambra per tal de poder celebrar la sessió secreta,

però la insistència del senyor March vencé tots els obstacles. «Labor Omnia Vincit», com diu el senyor Jorba arreu on té ocasió de parlar.

El senyor March sortí radiant, i acarant-se amb el senyor Iglesias li cridà:

—He demanat sessió secreta i tindrem sessió secreta. ¿Què et pensaves?

—Però si jo també en volia demanar!

—Ah, sí?—digué el senyor March—. Així estem d'acord!

I sense dir més, se n'anaren de braçet cap al bufet a fer el «carajillo».

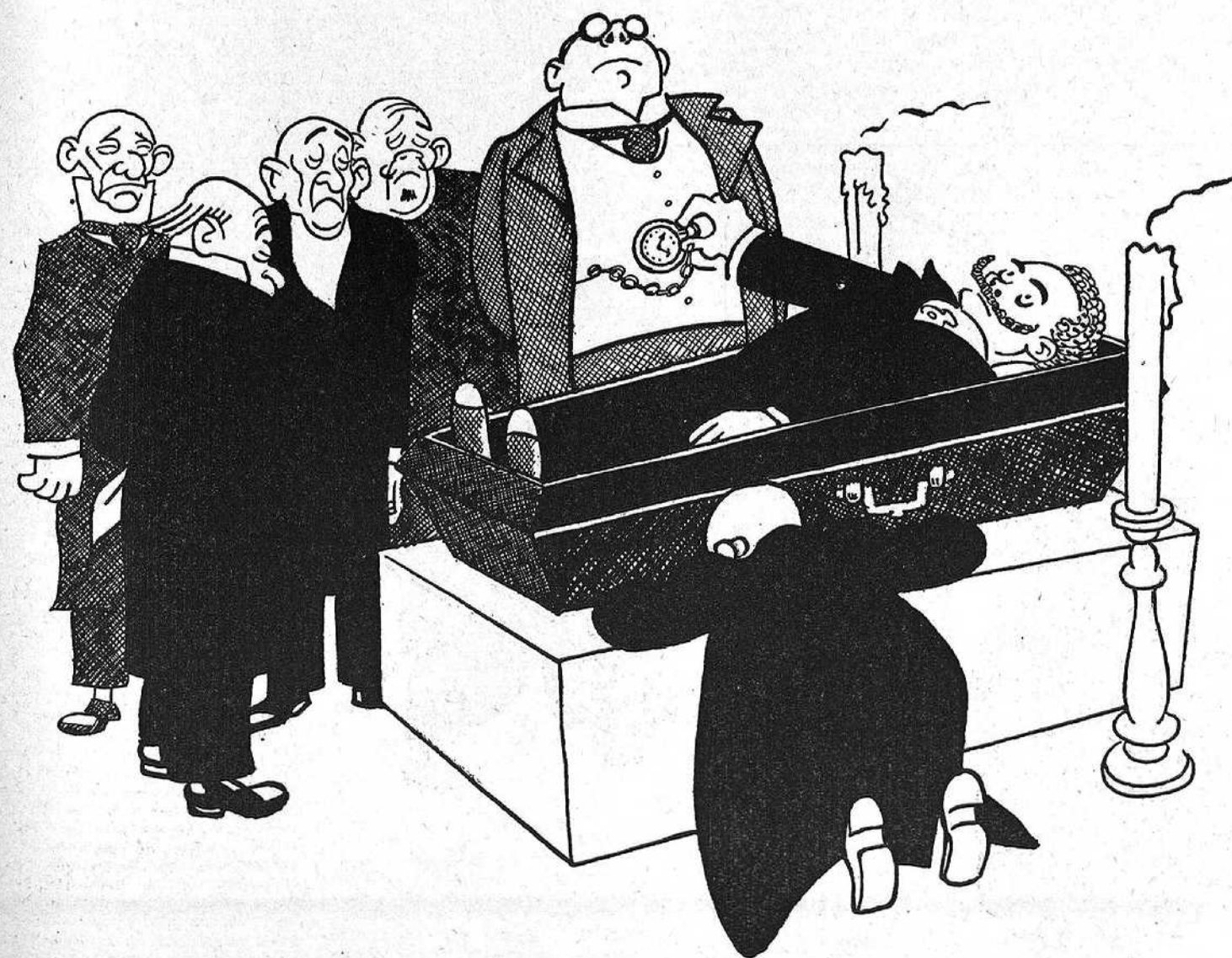
Abans de la sessió secreta

Com dèiem molt bé en el títol anterior, encara que no en diguéssim res en el text, el senyor Besteiro convocà sessió secreta, i tot seguit començaren els treballs preparatoris. La notícia, com era d'esperar, causà sensació. Immediatament es portà a cap la substitució dels altaveus que un temps s'havia decidit d'instalar a l'edifici, per baixaveus dels més perfeccionats. Les proves donaren per resultat rumors i un xiuxiueig quasi imperceptible.

Mentrestant, els grups i els comentaris, com diuen molt bé els castellans, «corrian parejas» pels passadissos i salons.

Don Emiliano, passejant-se furios, topà amb el senyor Simó, ex-governador de Girona i radical conspicu.

—Hay que hundir a March—li digué—; quiero comérmelo los higados; le odio. Eso si, si es culpable; si es inocente, nada; me hace horror la falta de humanidad que corre. Yo, antes que radical, soy humano. Ahora, que si los de la Comisión le hun-

LA MORT CIVIL DE L'EMILIANO

—I de què ha mort?
—De massa viu.

den... hay veinticinco mil pesetas para ti...! Eh!

—Però—li digué el senyor Simó—, d'on te les treuràs?

—Tengo un collar de brillantes...

El senyor Simó dubtava. El senyor Emiliano insistí:

—I si no, llamo a López Ochoa!

En sentir aquest nom, el senyor Simó empallidí, es féu un punt a la boca amb un fil que li donà el mateix Emiliano, i girà cua.

Els preparatius de la sessió secreta duraren més del que diuen els diaris. És per això que ells porten informacions falses i prematures. Però, finalment, la sessió es celebrà.

Com que era una novetat molt gran, es repartiren profusament invitacions rigoroses, i a l'últim, per a dissimular, s'obriren les portes al públic. El saló estava brillantíssim i ple de gom a gom.

Començà el senyor Cordero, president de la Comissió de Responsabilitats, explicant com, per un defecte d'organització, els informes arribaven incomplets a orelles del senyor March, i hi havia perill que fossin inexactes. Amb aquest motiu, el senyor March s'havia queixat amargament i havia dit que per aquest preu preferia la ràdio. Afegí el Sr. Cordero que el Sr. March havia protestat també que els membres de la Comissió no fossin gent jove que es volguessin guanyar unes pessetes i fer-se una posició, i a aquesta manca evident d'ambició i d'energia atribuïa la crisi econòmica que travessava el país.

Explicà després el senyor Emiliano de què coneixia el senyor March, i digué que l'havia conegut al port de Barcelona, on li comprava paquets de tabac de contraban en aquell temps de les cues als estancs. Després el senyor March havia engrandit els negocis, ell també, però havien anat per camins diferents: el senyor March preferia els atzars de la mar—per delegació, naturalment—; ell més modest, havia preferit operar més a la segura. Després no s'havien dirigit més la paraula; només s'havien parlat per signes monetaris.

S'aixecà aleshores el senyor Simó, i veient que el senyor López Ochoa no hi era, explicà el que ja hem explicat nosaltres que li havia dit el senyor Emiliano, i que no havia volgut dir abans per les raons també explicades.

El senyor Iglesias el va desmentir, i tot seguit digué que tot era separatisme, i proposà el nomenament d'una Comissió formada pels senyors Bordas de la Cuesta, Grau Jausans, Franco, García Prieto, Alba, Jiménez i Jiménez i March i, naturalment, el senyor Iglesias.

La sessió pública

El senyor Iglesias es tragué de la butxaca un manat d'estil·logràfics, trià la del cap del Govern, redactà el document històric i convocà la sessió pública.

Fou llegit el dictamen que deia que en vista de l'estat actual de coses, el senyor Iglesias considerava la Cambra incompatible amb ell, i que per posar les coses clares es votaria per boles blanques o negres l'adhesió a l'autor.

Començà, doncs, la votació i, naturalment, acabà. Fet el recompte es trobaren 152 boles negres i una de blanca que el senyor Vargas digué que havia posat per equivocació, perquè essent miop, no distingia bé el blanc del negre. El secretari, però, digué que no volia tornar endarrera, perquè bola a terra no fa guerra, i això fou el que canvià els destins de la República. Derrotats els adversaris del senyor Emiliano Iglesias, anaven sortint del Congrés amb el cap cot i la cua entre cames, mentre el triomfador cridava entusiasmat:

—Viva la República! Viva Emiliano! Viva Iglesias! Abajo los curules! Viva Ambrosio! Viva yo! Que me traigan un vaso de agua! Esto parece el Gobierno civil de Barcelona el catorce de abril! Vivan los hombres listos! ¡Vivan!

El manifest al país

Desolats i humiliats per l'Emiliano, o Lu Milianu, que li diuen a Valls, els diputats expulsats de la Cambra es reuniren en sessió tumultuosa. Tots volien parlar i cap no trobava les paraules per a expressar la seva indignació. A l'últim, però, i sense parlar, aconseguiren posar-se d'acord, i d'aquest en sortí la redacció, administració i impremta del famós «Manifest a la Nació», en el qual, com tothom sap, s'acusava durament el separatisme del senyor Iglesias, «que portà la seva sang freda a aconseguir amb insidies inqualificables l'expulsió dels legítims representants del poble dels seus escons al Parlament Unicameral».

EL DARRER EXIT PERIODÍSTIC DE JOSEP PLA

Ni els enemics de la Lliga més aferrissats s'atreveixen a negar l'èxit creixent de l'article de Josep Pla aparegut a *La Veu de Catalunya* de dissabte. En aquell article, com se sap, el conseqüent escriptor emporanès feia un elogi de les altes virtuts polítiques de l'Emiliano Iglesias.

La circumstància que el treballat aparegués el mateix dia que el Parlament decretava la mort civil del Milianu, no representa, com algú ha donat a entendre, amb evident mala intenció, una mostra d'inoportunitat ni molt menys un novell episodi de la irreprimible tendència d'en Pla a ficar els peus a la galleda; no, senyor. Aquest article elogiat del Milianu, publicat en els precisos moments que tot el país feia uns comentaris més aviat desfavorables a la memòria del finat civilment, significa que l'esperit d'originalitat de l'autor de *Coses no vistes* segueix més viu que mai, i que la tradicional serietat de *La Veu* tampoc ha sofert cap minva, malgrat les repetides bogeries que li fa el seu gran plaga de director.

QUESTIONS LINGÜÍSTIQUES

En el nostre Consistori, com en temps de la primera República Catalana, la del 1640, a la Generalitat es reproduïx una qüestió prosòdica interessant. Superats ja els dubtes de si s'havia de dir Claris o Claris ens trobem ara amb els de si s'ha de dir Vachier o Vachier, i la discussió és tant més interessant per quan l'interessat diu que ell es diu Vachier i no Vachier. En canvi, lingüistes eminents, el doctor Gamillischeg entre altres, afirmen la correcció de la grafia Vachier per la lògica mateixa de la frase popular «Vachier et reviens».

UNA VÍCTIMA

—No el coneixes? És en Carrera i Formigascó, un pobre xicot que ha de viure de tres miserables càrrecs.

RUMOR DESMENTIT

Un amable comunicant, i bon amic nostre, ens prega fem constar que és absolutament falsa la versió, segons la qual el senyor Frederic Heredia que en la darrera sessió municipal defensà tan esplèndidament els proveïdors, sigui possessor d'acions per valor de 40.000 duros, de l'Anònima de Proveïdors que proveeix el mercat de Barcelona.

Queden complaguts, el nostre amic, i el senyor Heredia, i no cal dir, com lamentem el desmentiment de la notícia.

EL MISTERI EXPLICAT

Algú s'ha preguntat com és que l'alcalde accidental de Barcelona no ha publicat, també,

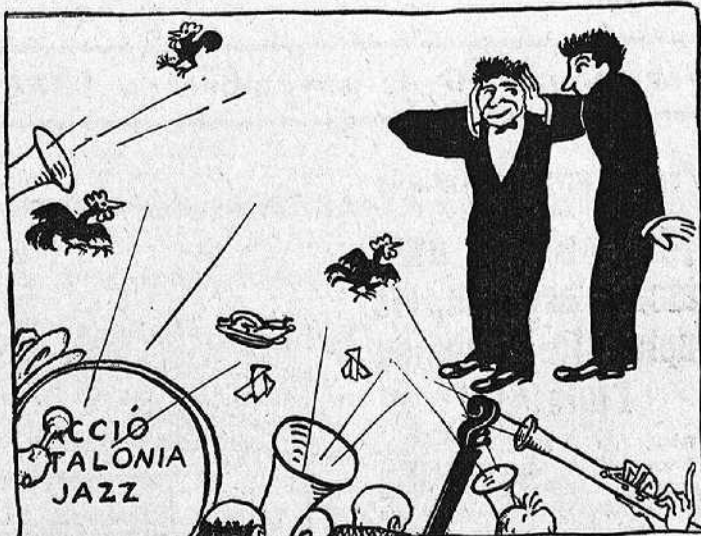
Per la seva part, el senyor Emiliano llança una rèplica acusant de tot el separatisme català i el pertinaç silenci dels seus representants, i acabava dient que «casquedo he de declarar abominable esa lucha del Congreso repitiendo escenas humanas como execrables de Pilatos». I per fer-se seva la Nació, acabava d'acabar cridant: «Me alzo y recurro ante la conciencia nacional del país, que es el único soberano, y al que hay que servir sin odios, pero con la resolución inquebrantable de opinar por mí; y para todos la justicia, sin la que los pueblos no pueden vivir».

I el senyor Iglesias, que sempre havia anat a un tant alçat, encara s'alça més.

amb el cor a la mà.

El Consell Directiu d'Acció Catalana precisa encara més la seva actitud

—Pobrets! No hi ha manera que ensopeguin una nota.

Com que la nota que el consell directiu del P. C. R. va publicar dividíndes prop-passat no assolia aquella claror enlluernadora que estem acostumats a percebre en totes les produccions i super-produccions d'aquella casa, ells mateixos ens han pregat que a corre-cuita publicuésim la que ara veureu, i ens sembla que us agrada.

«No contrastant allò que determinat moment pugui semblar si s'enfoca d'una manera desenfocada, tenint present que aquest món i sobretot Catalunya i, encara més el moment actual tenen irrisades exigències que fóra brutalitat violentar amb concrecions que, per massa concretes, gratarien l'abstracció, el Consell Directiu del Partit Catalanista Republicà, sempre atent a desviar l'atenció de totes les qüestions que pu-

(Segueix al final de la columna 6)

El cant de la Humanitat

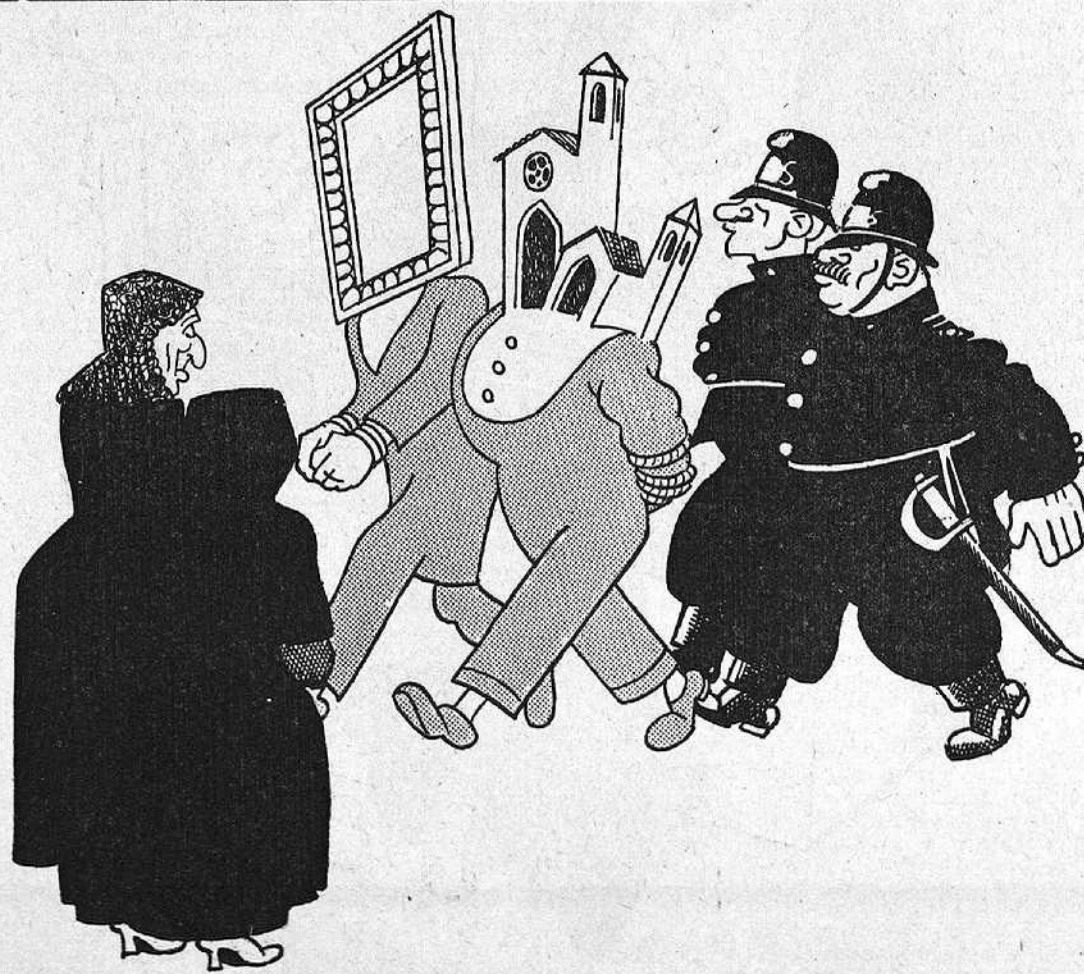
Amb diners i anunciant
aixequem una senyera,
que sempre és un bon descans.

Au, Companys, fem un diari
que es digui «La Humanitat»!
Un diari per entrar-hi
el bon esquerrà empleat!

«Opinió», fulleta rònega,
nostre cor no t'és fidel:
amb un «au!» de bona gana,
et podrem engegà al cel.

Estarem muntats enlaire,
però tu ens aguantaràs.
Si en Roldós no afluixa gaire
queda en Pich i Sant Pancràs!
I si no el bon rabassaire
per treure'ns de cap mal pas.

Amb diners i anunciant,
aixequem una senyera
que ens farà grassos i sans!

ELS ETERNES DESCONTENTS

—Aquestes coses, abans, no passaven...

¿Què passa a la Model? ¿Els empleats i el Director són objecte de mals tractes?

Què passa a la Model?

En dir la Model, no ens volem referir a la Model de l'Artístic ni a cap de les petites models del senyor Julio Borrell, sinó la presó coneguda per aquest nom, al qual actualment no fa gaire d'honor, on sembla que es donen coses paradoxals i estrafolàries.

En efecte: tot i que els principis de dret penal afirmen que cap dels reclusos, sota cap preteixte, podrà ésser víctima de violències; ni els més humanitaristes dels penalistes arriben a la gentilesa envers els presos, de sostenir que l'empleat de presons cal que sigui mortificat per la població penal. Encara que no neguem que això seria un avenç remarkable.

Afermant-se als tradicionals principis que suara dèiem, el director de la Model ha denunciat que ell i els seus empleats són víctimes de les idees excessivament progressives dels seus hostes, els quals, contínuament, els amenaçen de tancar-los a la cella de les rates, deixar-los a règim de pa i aigua, posar-los grills als peus, etc., etc.

Acaba posant la solució d'aquesta disputa doctrinal entre les antigues i les modernes teories penalistes, a l'arbitri dels tribunals de justícia.

Serà interessant veure el que aquests decideixen; de moment, atesa la poca gravetat del delicte — un mer delicte de pensament — és de creure que el jutge decretarà la llibertat provisional dels encausats.

Aquesta és la solució jurídica. Ara, que per vies polítiques també hom podria arribar a un acord: hi ha un truc que ens ha revelat el senyor Casimir Giral, recordant-se dels seus temps d'autor dramàtic, i que consistiria en recluar a la Model el director i els funcionaris de la presó i convertir els presos en guardians. Això alleujaria la situació del personal de la presó que, francament, no poden seguir d'aquesta manera. Detinguts, pel que es veu, serien els veritables amos, que és el que ha d'ésser.

Oferim la iniciativa al governador.

Mots d'esprít

L'altre dia, en una de les nombroses penyes que concorre i que vivifica el senyor Pere Coromines, es parlava de l'exigüitat de determinats vestits de bany femenins.

Don Pere, va cloure la conversa amb una referència als vestits masculins. Referint-se als un conegut minyó, que ha donat molta feina a les lletres i a les arts, deia que es passejava per la platja de Sant Pol amb un senzill slip.

—I un diu—afegia el nostre home—es veu que l'slip, massa recremat del sol se li va esquinçar i res!, se li va veure el Xirau-Palau!

(Ve de la columna 4)

guin impedir que hom arribi d'una manera ferma, però girançona, no rectilínia a tall d'una caiguda tenebrosa i tètrica dins un abisme, ans rica en torters ascendants com la fumera o fumarella que d'una xemeneia aspira a les blavores serenes de l'espai, que vol dir Catalunya, Liberalisme i República, decideix que no hi ha lloc a més que definir-se donant del cas anomenat, qui sap si amb massa precipitació per uns i amb massa aferrissament pels altres, problema religiós i revisionista.

L'avinentosa dels moments tan solemnes ens empeny a dir allò que, amb tant d'èxit com d'ironia pàiral hem declarat manta volta, a desgrat i a malgrat de tot i de tothom: que som on érem i serem on som: mai se'ns veurà trair amb una precipitació suïcida, el sagrat dipòsit de la confiança dels nostres correligionaris. No podem ésser més explícits: democràcia no és pas demogògia; s'assemblen tan poc i de tan lluny com la gimnàsia amb la mag-nèsia. Enfront de preguntes peremptòries, sigui'n permès recordar aquella frase d'aquell docte prelat, tan amarat de les essències pàirals, el doctor Torres i Bages, en *La tradició catalana*; frase repetida per mossèn Sardà i Salvany en *El liberalisme es pecador*: «No n'hi ha de cuites».

“Renovar-si o morir” o les joïoses autoritats de Barcelona

Drama històric de la vida real i republicana, en tres actes i un epíleg. — Epoca actual. — Acció, la setmana passada.

— Cap a Madrid, senyor Aiguader?

— Vós direu! Per alguna cosa sóc alcalde de Barcelona.

PRIMER ACTE

L'escena, en un despatx de la Generalitat.

El president. — ¿De manera, senyor Casanoves, que vostè diu que vol ésser alcalde de Barcelona?

Sr. Casanoves. — Justa!

Sr. Aiguader. — Però si ja n'és!

Sr. Casanoves. — Ep! no en sóc, que en faig. No és el mateix.

El president. — ¿I vostè, senyor Aiguader, també vol ésser alcalde de Barcelona?

Sr. Aiguader. — Per què no? És tan bonic, si sabéssiu... I tan reposat... Jo no entenc com en Casanoves vol ser-ne. Ell, que té un caràcter tan actiu, el que li convindria és fer de governador.

Sr. Comes. — Alto! El governador he d'ésser jo.

El president. — Veiam, si ens entenem. Podríem fer una cosa. Ja que en Casanoves encara vol fer més d'alcalde del que fa, fem-lo aleshores, què diantre! (El Sr. Aiguader s'eixuga una llàgrima.) A vostè, senyor Aiguader, li donarem un càrrec de llum, com li pertoca, i de descans, com es mereix. El farem vis-president de la Generalitat.

Sr. Aiguader. — Ja m'agrada. Però em sembla que no hi ha cap necessitat que per a exercir-lo hagi de deixar d'ésser alcalde. Allà on no es fa una feina, tampoc no se'n fan dues. A més, l'Ajuntament és aquí a tocar...

Sr. Casanoves. — Aiguader, Aiguader! Et faré pam pam.

El president. — Malgrat les lloables disposicions del senyor Aiguader de sacrificar-se per la Pàtria, ens acontentarem, de moment, de què es sacrifiqui per l'Esquerra. (El Sr. Aiguader reprèn el plor.) En Casanoves serà alcalde, l'Aiguader vis-president de la Generalitat i en Pere Comes, governador. S'aprova?

Sr. Aiguader. — No!

El president. — S'aprova.

(El Sr. Aiguader es desmaia. El Sr. Casanoves riu per damunt del nas. Efecte dramàtic, mentre cau lentament el teló.)

SEGON ACTE

L'escena és partida i l'acció simultània. A la dreta, al despatx de la Generalitat, parlen el president i el senyor Anguera de Sojo. A l'esquerra, el despatx del ministre de la Governació, parlen el Ministre i el senyor Lluhi.

(A la dreta.)

El president. — Senyor Anguera, em sembla que seria millor que dimitís.

Sr. Anguera. — ¿Que di-dimitís-tis qui?

El president. — Vostè mateix, per exemple.

(A l'esquerra.)

Sr. Lluhi. — El senyor Anguera hauria de deixar el Govern civil de Barcelona.

El Ministre. — Per què?

Sr. Lluhi. — Li convé molt. No té prou salut, li manca descans... Aquest home no es cuida gens; si no el vigiléssim nosaltres...

El Ministre. — Celebro les seves bones intencions a propòsit del senyor Anguera. I com

que una bona acció s'ha de premiar, des d'ara li prometo que en el cas que el senyor Anguera dimitís, mai no donarem el Govern civil de Barcelona a cap persona del partit de vostè i els seus amics. Com vostè veu, en aquest càrrec s'hi perd la salut, i mai de la vida no voldria que un de vostès...

Sr. Lluhi. — Em sembla que no m'ha entès ben bé...

El Ministre. — Estigui tranquil. L'he entès perfectament.

(A la dreta.)

Sr. Anguera. — ¿I per què he de di-dimitir?

El president. — La salut...

Vostè es cansa massa...

Sr. Anguera. — ¿I si ens hi pen-pen-pen-séssim?

TERCER ACTE

Durant l'entreacte hi ha hagut mantes conferències telefòniques amb Madrid. No se sap el que deu haver passat, però les resultants són les que es veuran en aquest acte, que es desenrotlla al Govern civil.

El president. — Em penso que l'altre dia vostè no em va entendre bé.

Sr. Anguera. — És molt possible.

El president. — Vostè mereix tota la meua confiança i no voldria per res de la vida que abandonés el Govern civil.

Sr. Anguera. — Vostè ja sap que el meu ca-ca-càrrec està ara i sem-pre a la seva disposició.

(S'abracen. Ovació.)

EPILEG

L'escena al mateix lloc del primer acte.

Sr. Aiguader. — Com que el senyor Anguera no ha deixat el Govern civil, jo tampoc no abandono l'Alcaldia. Tractes són tractes.

Sr. Casanoves. — Ja en parlarem.

El president. — Senyors, no m'atabalin. Això són qüestions de vostès, amb les quals a mi no m'hi va ni m'hi ve.

Sr. Comes. — I jo, què?

Sr. Casanoves. — Mira, com jo!

Sr. Comes. — Oh, tu rail!

Continuaràs fent d'alcalde.

Sr. Aiguader. — Senyors, ja em dispensaran que els deixi. He d'anar a fer les maletes per anar-me'n a Madrid. Ja sabeu que sóc viatger. Viatger i optimista.

FI DE L'OBRA

Una reforma telegràfica i perillosa

Acabem de llegir una notícia que, sota les aparencies més innocents i més aparentment científiques descobreix a la nostra perspicax mirada els primers símptomes d'un gravíssim moviment clerical que, si les autoritats republicanes no hi posen remei immediat, no solament la vida de la República, sinó que posarà les llars dels més laics ciutadans en mans de l'empresa catequística del reaccionarisme més cavernícola.

Es tracta de la sollicitud feta pel director de telègrafs senyor Hernández Barroso perquè s'incloguin en els pressupostos partides — no molt quantioses, diu fallaçment la notícia — que d'ésser aprovades permetrien de portar a la pràctica alguns projectes de què el senyor Hernández Barroso és autor.

I bé, quins són aquests projectes? No n'examinarem més que un, que és el de portar l'alta freqüència a les línies.

No parlarem ací de la major freqüència amb què es podran produir les avaries; només ens fixarem en el que diu la notícia: «Amb l'alta freqüència s'implantarà immediatament a Espanya la transmissió telegràfica d'imatges i fotografies, servei la necessitat i importància del qual no necessita ésser encaridat».

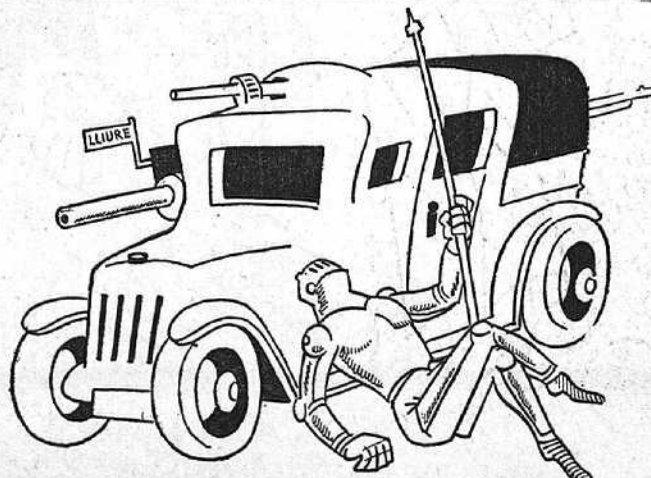
El lector ho ha llegit, no som nosaltres; la transmissió telegràfica d'imatges. Nosaltres som liberals; ho hem estat sempre i no voldríem deixar d'ésser-ne; però trobem excessiva la complaença del Govern si permet aquesta transmissió. Bé està que les senyores de la visita domiciliària es facin portar la imatge de llur devoció per la criada o per un recader; però d'ací a voler acaparar un servei de l'Estat i, per tant, de tots els ciutadans per servir-se

les imatges a domicili, hi va una gran distància. A més, que la cosa es pot prestar a coaccions i les persones anticlericals o simplement laiques, es poden trobar amb un telegrama pel qual hagin pagat deu cèntims, i si és urgent un ral, i trobar-s'hi una imatge que li envii el senyor Luengo a dins.

— Però si el senyor Luengo és mort!

— És mort? Aleshores encara pitjor; en comptes d'imatges enviaria fotografies. Però hem d'advertir, encara, del perill que corren les persones religioses i, sobretot, hem de posar en guàrdia el Govern, que ha promulgat un decret de protecció del tresor artístic nacional compost, com tothom sap, en la seva major part de belles imatges, i que amb el nou sistema aniran passant subrepticiament la frontera a través dels fils del telègraf.

Es un alerta que donem gratuïtament al Govern de la República.

Un nou model de taxi que imposen les circumstàncies

I UN BE!

Els del Matti, ho sabem de bona tinta, preparen una segona guerra dels matiners. L'hora fixada és el toc de matines.

El senyor Lluís Jover Nonell i el jove Thió i Rodés, expulsats del Partit Catalanista Republicà per delictes de jesuïtisme, han demanat la seva admissió dins les rengleres de l'Esquerra Republicana.

Don Ramon Albó i Martí, ha perdut pel carrer una moneda de cinquanta cèntims.

Rebi el nostre condol, amb motiu d'aquesta sensible pèrdua.

Anant pel carrer al senyor Coma Cros, famós ex-regidor i fabricant, va fer la fausta troballa d'una moneda de cinquanta cèntims; rebi al nostra més cordial enhorabona, amb la falta que li feien!

En previsió que el senyor Rodés, empresari in partibus del Liceu, torni a rajar-se la Junta de propietaris té un nom en cartera.

Es tracta del monumental Mario Mateo; el seu nom és conegutíssim en els ambients musicals barcelonins per la seva actuació en temps de la Dictadura quan va organitzar aquells «Conciertos Ibero-Americanos» que només van costar dos cèntims mil duros... En temps de l'Exposició i el bon Milà i el bon Foronda.

Diu que en Ribera-Rovira s'ha guillat. Afegiu que vol repartir la seva fortuna, amassada amb tota mena de suors, entre els periodistes necessitats, i, després, retirar-se a fer penitència en una ermita situada a les muntanyes de Sierra Morena.

Han comprat una trompeta nova al Nunci de S. S. a Madrid, Mgr. Tedeschini.

EL BE... NEFIC

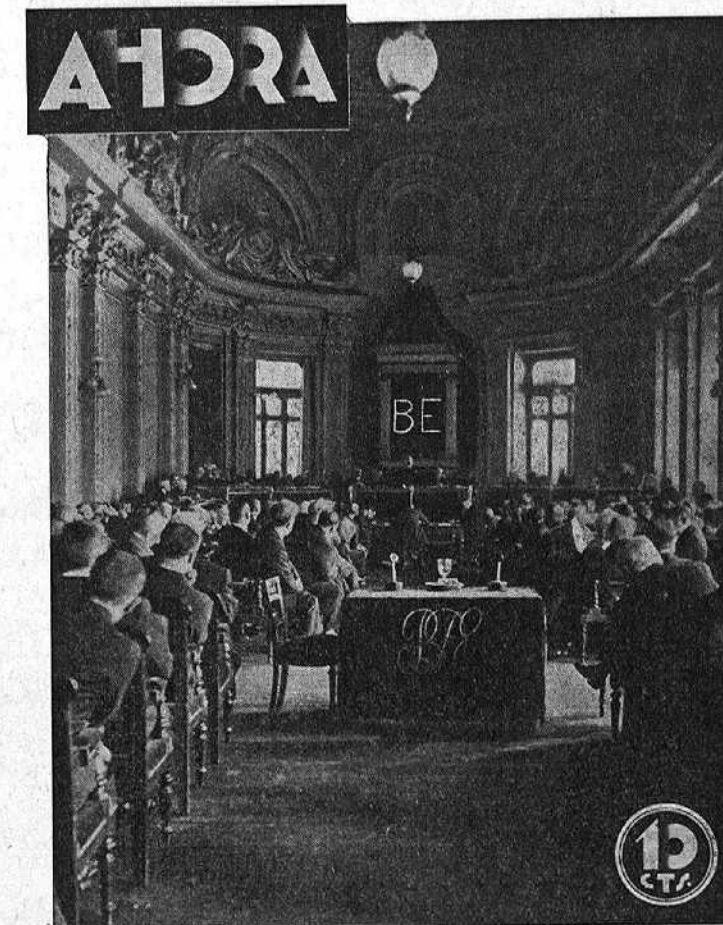
Subscripció a favor dels pobres de solennitat, Carrasco i Campalans

Hem llegit als diaris els escrits que hi han publicat els senyors Carrasco Formiguera i Rafael Campalans. I com a bons republicans, hem plorat abundants llàgrimes davant del quadre desolador que ens pinta el pobre Carrasco, que ha de viure només amb 54.000 pessetes anuals, i del calvari del miserablem Campalans, que malgrat negar-se enèrgicament a totes les ofertes que se li han fet, es troba amb la dura tasca d'haver de desempenyar mitja dotzena de càrrecs. Imagineu-vos per un moment que en Campalans fos un home feble, i avui el tindríem que ell tot sol seria la majoria i la minoria de l'Ajuntament, tindria set ministres a la Generalitat i 42 actes de diputat a representar a Madrid.

EL BE NEGRE, que té un cor d'anyell i és més sentimental que en Màrius Aguilar, obre una subscripció pública per a apaivagar en el possible l'horrorós quadre de misèria que ens han presentat els nostres dos amics.

Els Xiraus Palaus ens anuncien telefònicament que es comprometen a encapçalar la subscripció amb un ralet cadascú. Déu n'hi do! Aquesta generosa aportació de la família Xirau Palau suma per ella sola 4.444 pessetes.

Hem estat víctimes d'un abús de confiança

Aquesta fotografia que, com tothom pot veure, representa una de tantes reunions dels accionistes d'EL BE NEGRE, ha estat aprofitada per la premsa gràfica de Madrid la qual, sense gaires escrúpols, ha pretès fer-la passar per una reunió d'accionistes del Banc d'Espanya. El local, sumptuós però correcte, és el de la nostra sala d'actes, com ho prova el nom del nostre setmanari que apareix visiblement al fons

Ring... ring..., el telèfon sonava i el nostre director dormia. Fatigat per l'enorme tasca que el deure del càrrec l'imposava, el nostre director — com hem dit — dormia. Però el telèfon, indiferent, inexorable, insistia: ring..., ring... Passà mitja hora, tres quarts d'hora i el telèfon no parava d'insistir i el nostre eminent director, de dormir. Nosaltres, humils redactors, no gosàvem despertar-lo, perquè les ordres eren terminants: «Quan jo pesi figures — ens havia dit el nostre director — us prohibeix que em desperteu, passi el que passi. Amb aquesta tàctica, Napoleó va passar a la Història, i jo penso passar a la Prehistòria».

— Però — objectà la Pitets, redactora de la secció de modes — ¿encara que us demani en Pociello Forradellas?

— Sí, sí, encara.

— I si fos un Xirau Palau?

— Tampoc. Us he dit que quan dormi no hi sóc per ningú.

— Ni per l'Eufemio Rodríguez?

— (Després d'uns moments de dubte.) Si ve per restituir allò de la Gran Via C, que entri.

— Entesos.

I a la fi, després de quatre ganyotes, es despertà i el telèfon parlà.

— ¿Redacció d'EL BE NEGRE? Soy Carabias.

— Carabias!

— Ca-ra-bias, governador del Banco de España.

— Sí, si ja ho entenc. ¿I què vol, senyor Carabias? Si necessita fondos, disposi. Ja sap que a EL BE no li ve d'aquí.

Un dia és un dia...

— Muchas gracias. No esperaba menos de usted. Però no se trata de eso... Si usted quisiera podría sacarme de un apuro...

— ¿Que yo le saque de un apuro? Si, hombre, no faltaba más. Si se trata de un apuro — ya me entiende — que no pase de un duro...

— Bueno! Seamos breves. Como usted debe saber, el domingo pasado se reunió la Junta extraordinaria del Banco de España.

— ¿Qué me dice?...

— Bueno! El caso es que necesitamos urgentemente unas fotografías del acto celebrado, para reproducirlas en la prensa gráfica.

— ¿Y por qué no avisaron a Marletti?

— ¿Pero se cree usted que somos el Banco de Cataluña?

— En el día de la junta había treinta y cinco fotógrafos, que sacaron doscientas sesenta y nueve placas de la reunión, de las cuales ninguna es aprovechable.

— ¿Y por qué?

— Porque quedaron todas negras, todas consentidas...

— ¿Y por qué quedaron todas negras consentidas?

— Pues... pues... ¿Usted conoce el señor Rico, el alcalde de Madrid?

— De vista. (De vista gorda.)

— Pues... el señor Rico tuvo la mala idea de situarse en pri-

mer término, y ya comprenderá que no hay diafragma capaz de...

— Carajo! me hago cargo; no diga más; pero ¿en qué puedo servirle? No comprendo...

— ¿Tan vivo como es usted?

— No me sonroje telefónicamente...

— Basta de cumplidos; ¿tiene usted una fotografía de las reuniones del C. de A. d'EL BE NEGRE?

— Sí, señor... Ah! ahora caigo!

— Pues cuidado con hacerse daño.

— ¿A usted le hace gracia aquell sillonejo que tenemos con la palabra BE en letras blancas sobre fondo negro?

— Y claro, hombre! pero no diga usted nada a nadie.

— Descuide; será una tumba, o, si lo prefiere, un miembro de la Comisión de Responsabilidades.

— No, ...! (perdem l'última paraula.)

— Pues entendidos! Adiós, digo, buenas!

Abans que pengi l'auricular li insinuem delicadament:

— Se hará dos mil pesetas!

— Siempre tan judios los catalanes! En fin, mándeme la foto porque estoy más apretado que Emiliano.

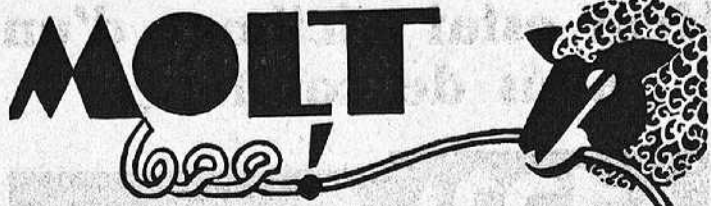
LA BORSA LAVIDA

COTITZACIONS

Ambrosios risitos (a)	
l'Emilianu	Liquidat
Marchs Mallorquins, contraban en Cta.	Idem
Emilianos Marchats, Societat secreta	Idem
Galarzas i Simons, canta clar	110
Josep Pla i altres cantamànanas	0'03
Garrascos, Campalans i els pobres de Badalona	17
An, an, an, angueras i de So, so, sojos	234
Alcalàs Zamores presidenciables	423

Atenció!... atenció!... atenció! El «Laboratori Municipal d'Hygiene» prega a tots els ciutadans que encara tinguin paperasses infectades, com «Emilianos», «Marchs», es serveixin disposar-les a la pista de l'Olympia, per a practicar la corresponent i necessària incineració.

¿I si abans de deixar-los revisar, reviséssim els revisionistes?

Teatre Noyats
i d'«El Be Negre»

«L'HORA DEL SE- CRET», comèdia en tres actes, de Joan Minguéz.

PRIMER ACTE

Sr. Banyeres. — Me die Quimet i sóc tomàtec. La meua dona és un dragó.

Sr. Torrents. — Sóc Cató, sóc Cató i faig de Pich.

Sr. Gener. — Sóc un constructiu: Me'n vaig a Amèrica.

Sr. Guitart. — Jo no sóc constructiu: Me'n vaig a l'Excelesior. (Adreçant-se al senyor Torrents.) Papà: vinguin tres mil pessetes.

Sr. Torrents. — Merda! Tinc un fill que és fill de mala mare.

(Teló ràpid)

SEGON ACTE

Sr. Gener. — Me'n vaig a Amèrica. (Se'n va.)

Sr. Baró. — Torrents, Torrents! en Banyeres té un cuentó.

Sr. Torrents. — No t'hi enfundis. Ara que és jove, que disfruti i que deixi dir a la gent.

Sr. Banyeres. — Torrents, Torrents, ets massa de la crosta. En Guitart ha guillat perquè tu dius que és fill de mala mare.

Sr. Torrents. — El fill de mala mare és el personatge que fa en Gener.

El públic. — Quin bocamoll, aquest Torrents!

(Teló pausat)

TERCER ACTE

Sr. Morera. — Es veritat que en Banyeres et posa banyes?

El públic. — Que és xafardera, la Morera!

Sr. Baró. — No s'ho cregui. Aquesta nit ha completat com un sant home. Ara s'està posant els elàstics.

Sr. Torrents. — Sóc un tanoca, sóc un tanoca.

(Gran ovació. El Sr. Torrents s'amaga darrera un bastidor.)

Sr. Guitart. — Jo també me'n vaig a Amèrica.

Srta. Jofre. — Jo també me'n vaig a Amèrica.

L'apuntador. — Jo també me'n vaig a Amèrica.

L'autor. — Jo també me'n vaig a Amèrica.

Sr. Guitart. — Me'n vaig a Amèrica perquè sóc fill de mala mare.

Sr. Banyeres. — Això no és cap deshonra.

El públic. — (Hòstia!!!)

Sr. Banyeres. — És l'amistat al teu pare que està amagat a la segona caixa.

Sr. Guitart. — (Li fa.)

Sr. Banyeres. — Que posin un altre plat a taula. Tenim cançons.

L'apuntador. — Ja no me'n vaig a Amèrica.

L'autor. — Les millors pastilles són les del doctor Andreu.

(Crac i final de l'obra)

L'altra nit, al Teatre Victòria tenien anunciat que el senyor Enric Sagi Barba cantaria la sarsuela *La fama del tartanero*. El teatre estava gairebé ple. Comença l'obra, i quan li toca la sortida, aparegué, efectivament, el senyor Enric Sagi Barba. El públic el va rebre amb una gran bronca.

—Aquest no és en Sagi Barba!—criaven.

—Sí, senyors, és en Sagi Barba. Fill d'en Sagi Barba, però, tanmateix, Sagi Barba.

Més crits de la multitud:

—No volem aquest Sagi Barba! Que surt son pare!

No va haver-hi altre remei. La representació quedà interrompuda uns vint-i-cinc minuts, o sigui el temps precis perquè el senyor Emili Sagi Barba, avisat telefònicament al seu domicili, pogués presentar-se de la manera que fos a cantar *La fama del tartanero*. I vingué. I cantà. I les ovacions encara duren.

Mentrestant, en Sagi Barba, fill, plorava en un recó. A l'acabar la representació se li va acostar el seu pare i va dir-li:

—Ja ho veus, noi. El pare sempre és pare.

La veritat sobre el cas Paco Madrid

Un horrible complot contra la República fracassa
gràcies a la serenitat de la víctima

Feia dies que els rumors més contradictoris arribaven a la nostra redacció sense que ni la nostra perspicàcia, ni la nostra bona voluntat, ni tan sols les nombroses i distingides relacions amb què comptem en el món de l'hampa ens poguessin donar raó de l'origen i de la finalitat de les notícies que rebíem.

Ara, per exemple, se'ns deia que la lliura tornava a emprendre la gran davallada; més tard arribava a nosaltres la notícia que al carrer de la Lleona havia estat trobat un home desmaiàt. Al cap de mitja hora sabíem de bona tinta que es deia si a conseqüència d'eventuals contingències, el doctor Aiguader passaria la vara d'Alcalde al senyor Casanoves, fastiguejat d'una vegada de tant haver-li de deixar. Però encara no se'ns havia desmentit aquesta notícia, que ja es deia si a la carretera del Prat hi havia hagut un xofar de taxi atracat.

Com es pot suposar la inquietud se'ns menjava i, per contrarestar aquesta allau de rumors nosaltres començàrem de fer córrer el de la dimissió del Governador civil senyor Anguera de Sojo. Però encara aquest rumor no era a la cantonada que ens enteràrem que el mateix rumor, és a dir, no el mateix, sinó un d'exactament igual, bessó del nostre evidentment, era fet córrer per una mà misteriosa i oculta. Ens apressàrem i arribàrem just a temps de retirar el nostre de la circulació. Si haguéssim trigat una mica més el rumor hauria girat la cantonada i mai no hauríem pogut saber si el rumor retirat era el nostre o l'altre. Per aquest cantó ens sentim, doncs, lliures de tota responsabilitat.

Però no havien pas acabat ací les coses. En aquest vaivé de notícies aviat hi ensuàrem alguna cosa que no ens agradava. La mateixa incoherència era una incoherència volguda, per despistar; però al mateix temps una incoherència que, afectant-les a totes, les relacionava i les feia filles d'una mateixa mà, si ens és permès d'expressar-nos amb tanta llibertat i d'una manera tan precisa.

La preparació de l'atemptat

L'agitació produïda per aquest seguit de notícies, que per bé que falses no deixaven de tenir tots els caràcters de la més sòlida verosimilitud, ens donà aviat una idea del que havíem de fer i ens marcà el que els castellans en diuen *la senda del deber*, que per nosaltres ha estat sempre un camí ample, que ara estem en tractes per asfaltar. Calia que ens enteréssim del que passava per donar-ne compte als

nostres lectors i, si calia, a les autoritats, i així fou com, a magats darrera una cortina poguérem assistir al Govern Civil a una escena que, pels que la presenciàrem serà sempre més històrica.

El senyor Anguera de Sojo estava assegut a la seva butaca, amb el cap entre les mans. De tant en tant feia que no i tornava a meditar. Al cap d'una estona, decidit, tocà un timbre:

—Riiing, riiing!

S'obrí una porta i entrà en Paco Madrid, silenciós.

—Fesisme la mameleta, que me'n vaig.

—Com, se'n va!—exclamà en Madrid—. Això no pot pas ser. Ah, no, canviat cada mes de Governador no m'hi avine pas.

—Eses que nono em vovolen!

—Com que no el volen! I qui li ha d'te que no el vull? Si precisament n'estic contentíssim!

—Ah sí? I nono em dedeixaràs mai?

—Mai! Ja en pot estar segur! I en Braulio tampoc. I doncs, què es pensava de nosaltres?

—Sisi és així em quequedo. Tutu ets la meua màma màma dreta.

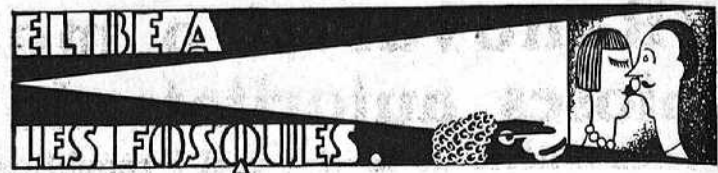
En aquell precís moment sentírem un reneig ofegat que no arribà en vida als interlocutors perquè agonitzà a les nostres orelles. Però en tinguérem prou per fixar-nos en una altra cortina del despax que lleument es movia a l'impuls d'uns gestos que per nosaltres significaven clarament, tan clarament com si els veiéssim: «No se'n va! Ens ha fumut!»

Aquest Madrid! Però ah! Ens les pagaràs totes juntes! la mà dreta! Ja, ja, ja!

La República amenaçada

Com poguérem sortir de l'amagatall carregats amb el secret terrible. No ens havia vist ningú, perquè som uns asos en l'art de la dissimulació, art adquirit en la llarga estada que fèrem al col·legi dels jesuïtes durant la nostra tendra joventut. Però, ¿què en fariem d'un secret si no el podíem comunicar a ningú? Durant tres dies meditàrem sobre el cas. Al quart tornàrem al Govern Civil. Hi trobàrem en Josep A. Tralbal que feia vuit mesos que s'hi trobava per casualitat i no ens va voler deixar passar amb tot i la nostra resistència. Pretenia que li diguéssim què volíem! Ell era allà, deia, per saber-ho tot; era la mà dreta del Governador i res no podia passar que primer no passés per la mà dreta, que era ell. Al cap de tres dies d'esperar, el senyor Josep A. Tralbal ordenà que ningú no es mogués perquè havia d'anar a orinar i tornava de seguida.

Abans d'anar-se'n, per més

A l'Urquizaona donen un film d'Imperio Argentina que es titula: *Lo mejor es reir*.

Es dolent, dolent, dolent...

Encara més.

L'altra nit, en plena projecció, un espectador va aixecarse.

—«Lo mejor es reir?»—digué— El millor és marxar.

I així va fer-ho, seguit de mitja platea.

EL BE NEGRE envia la més cordial enhorabona a aquest honrat ciutadà i als seus seguidors.

Anéu al Lido a veure un film de la U. F. A. (*Melodia del cor*). És una història molt trista. Una noia, pobreta, que va a ciutat i l'enganyen. Ella, pobreta, es troba en una casa de pernició i mira... què hi farem! Els diners que guanya són per a comprar un cavall per al seu promès.

Però les coses van tan malament, que a l'hora de regalar-li el cavall, es troba amb la necessitat de tirar-se prèviament al riu i ofegar-se. Quin món, Mare de Déu, quin món!

El film és una punta sensible i dues puntes lluna. Però té trossos magnífics i, en general, val molt la pena d'ésser vist.

Nosaltres varem dir que al que no li agradés *Le million* és que era un ase.

Al Tivoli, sempre respectuosos amb el públic, han trobat una fórmula equivalent per expressar la nostra idea. Diuen, en la seva propaganda: *El que no se rie con este film es porque está enfermo*.

I ara, home, i què ha d'estar malalt! En tot cas, estarà malalt de tant ase.

Segons la Paramount, *Marroc*, de Marlene Dietrich, és

seguretat, eridà en Braulio Solsona i li deixà els poders.

Ens dirigírem al senyor Braulio Solsona amb igual èxit, és a dir, amb igual fracàs; volia saber-ho tot perquè ell era la mà dreta del Governador.

Desesperats, varem abandonar l'empresa sense esperar el resultat de la gestió que havia anat a fer el senyor Tralbal i amb la sensació interna del perill que corria la República. Només l'esperança que el senyor Anguera de Sojo, com ja n'havia donat proves anteriorment tingués tantes mans esquerres com tenia mans dretes podia donar-nos una certa tranquil·litat.

L'atemptat

I així les coses, arribà el dia de l'horrible atemptat. No volem que se'ns acusi d'imaginativitat i per això basarem la nos-

tra argumentació en la informació que publicà «El Noticiero Universal», titulada *«Francisco Madrid es víctima de un accidente de automòbil»*.

Poco antes de mediodía, cuando había descendido de un auto-taxis nuestro compañero en la Prensa Francisco Madrid y se disponía a penetrar en el Palacio de Justicia, acompañando a una señora, al cruzar la calzada, un automóvil ha pasado rozando su persona causándole unas lesiones en el pie derecho.

Fixin-se els nostres lectors: en el pie derecho, diu la informació i no pas nosaltres. El peu del mateix costat de la mà del Governador Civil! Però seguim:

El chófer ha frenado rápidamente, evitando así que el accidente adquiriera mayor gravedad. Es a dir; frenà ràpidament per no lesionar més peus; la seva intenció es veu, doncs, ben clara; l'atemptat anava contra el peu dret!

Francisco Madrid, sin darse cuenta, de momento, de la lesión que había recibido, ha subido hasta el primer piso del Palacio de Justicia. Como ha notado, a poco, grandes dolores en el pie lesionado, acompañado de unos amigos se ha dirigido a la casa de socorro de la Ronda de San Pedro donde ha sido auxiliado por el doctor Segur, que se hallaba de guardia.

Tot s'encadena! Francesc Madrid no s'ha donat compte de l'atemptat fins després de pujar un pis, temps més que suficient perquè l'agressor fugís! Es tracta, doncs, d'un atemptat secret! Però hi ha més encara; a la casa de socors hi havia ja, preparat, el doctor Segur, que de segur és parent si no és ell mateix, del comte de Segur (monarquic), i, com diu molt bé la informació, disfressat de guàrdia! Sense comentaris.

I més avall veiem com la lesió és declarada lleu salvo complicaciones. Que vindran, no hi ha dubte que vindran; de moment ja sabem que l'agressor no pot escriure!

Però tot sacrifici té el seu premi. Immediatament de saber-ho, ens explica la informació, el senyor Anguera de Sojo es persona a la casa de socorsos on es trobà la seva mà dreta amb una ferida al peu.

No cal que continuem la nostra argumentació; el complot contra la República està ben clar. De moment, la mà amagada que ha portat a cap l'atemptat es frega les mans de satisfacció. Però rira bien qui rira le dernier, com diuen a París.

A l'ALMANAC d'«EL BE NEGRE» hi haurà un judici cinematogràfic de l'any 1932, amb 434 previsions exactes. No us el deixeu perdre!

Sacerdot desitja casar-se com Déu mana. Escriure a «El Matí», núm. 8.700. No s'admeten coses poc formals (en castellà «fios»).

Al carrer de la Tapineria, un capellà desmandat va envestir diversos transeünts; resultaren contusos, Pere Pradell, jornalier de 56 anys, solter, domiciliat al carrer de la Barceloneta, 36, i Maria López, d'ofici pentinadora, de 18 anys, que viu al carrer de l'Alba, núm. 23, que a més rebé diverses mossegades.

Per si poguéssim ésser rabiós, el cap del reverend ha estat tramès al Laboratori Municipal.

Majordona s'ofereix a rector fora: 30 anys, 180 terces, rosas; sap cosir, sargir i fer el lit. Adreçar-se a la nostra Redacció.

«Trisagierias» i «El sursum corda», discos de moda, cantats pel devot baríton Marcos Redondo, «La Voz de su amor».

L'altre dia, els obrers d'una fàbrica propera a l'església de la Bonanova van declarar la vaga dels braços caiguts. No hi hagué més remei, per a substituir-los, que anar a cercar els braços de cera dels ex-vots de la Mare de Déu de la Bonanova. Va ésser posar oli en un llum.

Tenim notícia que els jesuïtes, per tal de continuar l'obra dels exercicis, han adquirit el famós music-hall «Le Moulin Rouge». Cada incaute ciutadà que hi entri, es trobarà voltat d'unes falses tanguistes, que seran jesuïtes disfressats i que, entre copa i copa de xampany, li parlaran de l'altra.

S'esperen moltes conversions per aquest enginyós procediment.

Els nostres acostumats èxits

EL BE NEGRE, mal ens està de dir-ho, és el diari més ben informat i més ben format de Barcelona: les seves informacions són unes arxi-informacions, o, per expressar-se en el llenguatge de les gaselles cinematogràfiques, unes super-informacions sensacionals seleccionades.

N'ha estat darrerament un exemple el cas del senyor Lluís Jover i Nonell, que amb dos dies d'anticipació EL BE va anunciar que ja estava expulsat pel Comitè del Partit Català República. És a dir, que, en matèria d'informacions, arribem a ran del sublim, de la profecia.

Es clar que també els nostres diners ens costa; però, quin sacrifici no fariem per una gent tan simpàtica, intel·ligent i soferta com els nostres lectors!

— On va amb tants paquets? Que no sap que només és permès passar-ne un?